

приятно прекарвала последнитѣ си часове. Самотията не я ужасявала — такъвъ е народния обичай, та нѣмало защо да се прави изключение за никого“.

Ескимоситѣ вѣрватъ въ безсмъртието на душата. Тѣ предполагатъ, че следъ смъртта на човѣка душата му получава награда или наказание. По тѣхнитѣ разбирания раятъ се намира „доле“, а адътъ се намира — „горе“. Споредъ вѣрването имъ добритѣ отиватъ въ срѣдата на земята, дето имъ е всѣкога топло и намиратъ въ изобилие месо и тюленска масъ; лошитѣ пъкъ вѣчно хвърчатъ изъ небеснитѣ висини. Има ескимоси, които вѣрватъ, че раятъ се намира горе. Тамъ всички сж щастливи; тамъ сияе вѣчна свѣтлина; тамъ има снѣгъ, ледъ, бури, трудъ и умора, но има пѣсни и игра до вѣка. Адътъ пъкъ се намира долу. Тамъ нѣма слънце, тамъ царува вѣчна нощъ, вѣчни снѣгове, ледове, бури и студъ. Попадне ли човѣкъ въ ада, той остава тамъ за винаги. Въ рая отиватъ тѣзи ескимоси, които сж били добри, помагали сж на гладнитѣ, били сж щастливи на земята и на старостъ сж се убивали сами или сж убивани отъ другитѣ. Въ ада пъкъ отиватъ злитѣ, които сж били нещастни презъ цѣлия си животъ и сж убивали другитѣ.

Нѣкои смѣтатъ, че ескимоситѣ сж тѣй спокойни предъ смъртта, защото се отвърщаватъ отъ живота си, изпълненъ съ толкова много лишения. Въ сжщность това обяснение не е правдоподобно, защото най-недоволнитѣ ескимоси не се считатъ за нещастни. Човѣкъ дири да намѣри щастие и при най-тежкитѣ условия. И ескимоситѣ не сж лишени отъ радостъ въ живота. Тѣхнитѣ желания сж много малки; всичкитѣ имъ мечти клонятъ къмъ